
Ahogy a csónak elúszott a parttól, egyszer csak
megnyílt bennem valami, és váratlanul visszafordultam.
Pedig, ó, minden együtt volt már.
Az utolsó lendület hiányzott, egy hajszál csupán,
s a tiszta égre csúszunk
a part eleven kincsétől és szívünk örömétől súlyosan.
Jön, éreztem, a csömör, a betegség,
sokáig bénán, üresen állt az agyam,
aztán szavak, nagy belső
csillaghullás, és rám szakadt az ég angyalaival.
És akkor váratlanul visszafordultam.
Reményem, hírhedt reményem, kedvem hirtelen odalett, magja se
maradt, nyoma, emléke, hogy legombolyítsam
ezt a napot, nem volt már annyi erőm, időm.
Ó, micsoda fajzat vagyok én!
Lehet, mondta valaki, a nehéz ebéd, vagy lán a szél?
Ó, összekötnek ezek engem,
bánatom, haragom, poklom és fáradtságom,
nálamnál idősebb gondjaim, fáradtságom
összekapcsolják hasammal és a csillagok járásával.
Így gondolják a galamb- és libafarmok szónokai, haszonlesői,
honnán tudnák!
ami nem róluk s nekik szól, érthetetlen.
Látom őket, köpnek a Lukács-féle óriás generátorra,
látom, foggal és körömmel
ragaszkodnak hazugságaikhoz, amely az életük.
Minden idők obszitosai.
S hogy mernek! Bátrak és türelmetlenek az utcaseprővel,
ott láttam szegényeket a fórumokon.
Felhők ezek csak, mondták, elúszó felhők,
az ég ott él, virít kéken mögöttük.
A szél, a szél, mondták.
Talán a szél, mely az öregek, betegek ítélete.
Tudom, a rokkant embereket

lemorzsolja, elpusztítja, összetöri a szél,
öregeknek, betegeknek a szél: ítélet.
De másról van itt szó,
a menetről, a ropogó csigolya-sorról, a hernyóról,
feje már a jövő napban szikrázik.
Az út jobbra fordul. Menetrend, menetrend.
Az ijesztő légszomj vázsnak, ekránok előtt.
Másról van itt szó,
de ők nem látják, zsebükben a tengerrel, horizonttal.
Egy hajszál, emlékszem rá, akár az emberiség múltjára,
igen, talán a szél hajszála,
egy mozdulat, egy mélykék pillantás fényes hajszála,
mely fölkapar s leleplez,
az a hajszál, melytől a híd leszakad.
Látok mindent csontig, meztelen,
a sűrített hajszál mögött a rugót, a magot, világos,
mint egy rossz ideg emlékezete.
Legszívesebben négylábra állnék,
hogy híven tükrözsem a helyzetet, magamat.
Messziről meglátom én a fürdőszobát, a pénzt.
Ahogy megfordul, az a biztonság!
ott van abban, s ahogy kezét fog:
az autó, az otthon, a jólét, a nyájas összkomfort,
a cukornádként kiszívott és kiköpött haza.
Mikor tudsz te *így* menni az utcán,
mikor tudsz belépni valahová elengedett hasizmokkal,
nem görcsbe rándult gyomorral?
Ezt ők nem látják. Honnan látnák?
Egyik karjuk a lány, mosoly. Nem látnak engem,
hírhedt, félkarú férfit; ebédéről jövet néha
elidőzők a templom körül,
ahol a szél a legjobb órákban, vasárnap is örvénylik,
és nem tudom, alhatok-e egyszer nyugodtan,
így hátam mögött az éggel,
másoknak mutogatják szájukban a habkőből készült gyöngysort
a lányok (szemem, fülem, akár a kés)
jönnek, tiszták, fehérek hetediziglen,
az én ágam tövig rohadt,
régén tört engem össze egy virág szépsége,
a csipke. A csipke: él!
Ó, hogy irtózom az ártatlanoktól,
jönnek, a nyájas bűnösöktől,
jönnek, vállamra csapnak, fogdosnak piszkos kezükkel,
és a kötelező beszélgetés!
percek alatt kivégez, mint a szél.
A sor egyik vége a jövőben, másik
a barlangokban, barlangok szájában, odvas fogai közt,
egyik végéről sem látni a másikat.
De én látom, amint cserzi az elejtett vaddisznó bőrét
barlangja előtt a férfi.
A háziúrtól a csillagokig minden ellenünk fordul.
Jönnek az okos ártatlanok,
percek alatt rongy vagyok, fáradt, öreg.
Jaj, nem tudom többet a szemem lehunyni.
Talán ember vagyok én is?
Legszívesebben négylábra állnék: ecce homo.
Tudom, te fürdő nélkül megfulladsz.

En is. Hány ilyen fulladt él bennünk, körülöttünk.
A fürdőszobák elhelyezése a fordított világ
fényes bizonyítéka,
adnák mások is lelküket, becsületüket,
ha érne még valamit ebben a fordított világban.
Mert nagy bűn az ártatlanság,
bűnös voltam, bűnös, mióta az eszemet tudom,
az pedig, ó, régen történt. Világosan emlékszem egészen
Dózsáig, amikor kinyílt a szemem, a Piacra!
Ó, nagy sérülés! Talán a végső sérülésem.
Mi éget, hogy kimondjam:
minden dolgom aláásni e hasadt világot, ez volt.
Most fáradt vagyok, unott és beteg,
Nem felhők ezek, elűző felhők.
Fáradtságom messzebből ered, mint az életem.
Az életem adtam azért, aminek itt semmi értelme.
Leégtünk evvel a szívvel.
Most látom, kívül kellett volna viselni,
mint egy hasznos és hervadhatatlan érdemrendet,
ó, e sok kis élő, ez a sok
hamis rongy, kereszt, szakáll, megváltó!
szánom és szégyenlem,
szánom és utálom a csirke-forradalom vámszedőit,
jönnek, azt mondják: felhők,
jönnek, vállamra csapnak, fogdosnak piszkos fehér kezükkel.
Most látom, kívül kellett volna viselni
mint egy örökzöld érdemrendet,
most, hátam mögött az éggel, veled: tenger, életem.